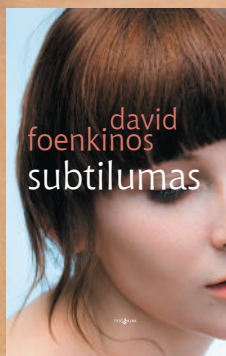

david
foenkinos
ištikus laimei

TYTO ALBA

foenkinos david
ištikus laimei

Romanas

Iš prancūzų kalbos vertė

Akvilė Melkūnaitė

VILNIUS 2012

I

Žano Žako darbas nebuvo itin įdomus. Jis buvo kažkoks patarėjas kažkokiu klausimu, susijusiu su pinigais, o gal su pinigų judėjimu. Viena pagrindinių savybių einant šias pareigas buvo turėti tvirtą sprandą, kad galėtum laisvai sukinėtis į šalis. Jo įmonėje buvo matyti daug kompiuterių ir vyrų su kaklaraiščiais. Vyrų, kurie visada tuo pačiu laiku lipdavo į metro ir grįždavo namo išpilti prakaito. Įmonė buvo įsikūrusi aukštame bokšte. Vadovas karaliavo viršutiniame aukšte. Tačiau po rugsėjo 11-osios antpuolių nusprendė hierarchiją apversti. Nuo to laiko neįkainojamu Paryžiaus vaizdu ėmė mėgautis pavaldiniai. Niekas neišdrįso kritikuoti šio sprendimo, bet ne vienam nauja padėtis kėlė nerimą: kai vienintelis tavo tikslas yra kilti, sunku ryžtis nusileisti žemyn.

Eduaras, geriausias Žano Žako draugas, buvo ir artimiausias bendradarbis. Tikra savimi pasitikinčio vyro karikatūra: turėjo visus nepriekaištingo asmenybės išsipildymo įrodymus. Suderėjęs dėl kontrakto pašokdavo iš vietos ir užlipdavo ant darbo stalo. Apie jo sėkmę turėdavo sužinoti visi. Visada pirma-

sis puldavo rengti vėlyvus aperityvo vakarėlius, su visais iš eilės susidaužti taurėmis ir kurti tą tariamai gerą atmosferą, kurioje neįmanoma kalbėti apie ką nors kita negu darbas. Šie socialiniai kraštutinumai nekliudė jam būti geriausiu, koku įmanoma, draugu. O draugystė su Žanu Žaku užsimezgė tuo laikotarpiu, kai skyrėsi su žmona. Pora pasibaisėtinai draskėsi, prireikė advokatų ir prisiekusių liudytojų. Metams bėgant padėtis radikaliai pasikeitė. Eduaras tapo viliojimo manijos apsėstu viengungiu. Būdamas su savo vaikais nesiliaudavo jų lepinti. O visą likusį laiką ėjo nuo vienos moters pas kitą. Mėgdavo atvirai išsikalbėti, tad Žano Žako ausyse zvimbė moterų vardai ir sekso pozų pavadinimai. Žanas Žakas, jausdamas nepasitenkinimą, kad jo gyvenimas ne toks audringas, norėdavo tų pokalbių išvengti. Eduaras pastebėjo nejaukumą, tučtuoju reikėjo jį analizuoti:

– Kaip tau sekasi su Klere?

Žanas Žakas atsakė, kad viskas kuo puikiausiai, bet balsas nuskambėjo kaip ką tik perkraustytas pianinas. Negalėjo ir sakyti, kad viskas blogai. Jo santykiai su Klere tebuvo užmaršties tarpelis tarp skirtingų meilės apibrėžčių.

– O seksualiai?

Į šį klausimą jis negalėjo atsakyti. Eduaras padarė radikalią išvadą: draugas privalo susirasti meilužę. Kaip tik šią gyvenimo akimirką Žanui Žakui dingtelėjo, kad jis įstengtų būti neištikimas Klerei. Norėdamas nuginti tos minties sukeltą nerimą, tuč-

tuojau pasinėrė į vieną, labiausiai branginamą, prisiminimą apie juodu. Eduaras jį nutraukė:

– Galvoji apie Ženevą?

Vadinasi, buvo toks nuspėjamas, kad kiti net galėjo skaityt jo mintis. Pamažu jį ėmė pilti prakaitas. Mėgino įsivaizduoti, kaip meluos žmonai. Jau regėjo dar nepažįstamą meilužę. Ji buvo beveik siaubą keliantis visų jo fantazijų išikūnijimas, visų per dvidešimt pastarųjų metų – kad ir probėgšmais – patikusių moterų barokinis junginys. Užkluptas juokingo išankstinio įsiau drinimo bangos, pasijuto kaltas. Bandė ramintis mintimi, kad amžina ištikimybė neįmanoma, bet vis tiek jautėsi pažeidžiamas. Jam tai niekada nebus nekaltas poelgis. Stengėsi įsitikinti, sau įrodyti, kad geisti kitos moters taip pat neišvengiama, kaip jo santuokai neišvengiama irti. Klerė tikrai jį supras, nereikia dėl to jaudintis. Tai visai kas kita, negu būti neištikimam pirmaisiais santuokos mėnesiais; metams bėgant svetimavimas darosi vis labiau teisėtas. Gal ir ji turės meilužį. Ar jau turėjo? Moterys pralenkia vyrus visur, išskyrus mirtį.

Po kelių mėnesių Žanas Žakas atsidūrė viešbučio kambaryje su Sonia. Ir tai jau nebe pirmas kartas. Bučiuodamas naują moterį neabejotinai pajusdavo naujos energijos antplūdį. Jau metų metus nebuvo jautėsis toks laimingas. Jis norėjo gyventi ir kvėpuoti, nebepakentė liftų. Svarstė, kiek tokia euforija galėtų būti pavojinga, jautėsi siaubingai apgailėtinas ir juokingas, nes atitiko vedusio vyro stereotipą. Prieš

grįždamas namo dar truputį eidavo pėsčiomis, tarsi klaidžiojimas naktį galėtų pradanginti veide įsirėžusią palaimingą šypseną. Paryžiaus gatvėse jo žvilgsnis susidurdavo su praeivių. Tada jam kildavo beprotiška mintis, kad visi žino, ką jis prieš valandėlę veikė. Po meilės visada šiek tiek jautiesi esąs pasaulio centras. Bet tas jausmas nebuvo toks jau nepagrįstas. Jau kelias dienas jį iš tikrųjų stebėjo.

Gyvybės, automobilio, žūties automobilyje draudimas yra. O kas apsaugos nuo laimės? Jis ką tik suvokė, kad šita laimė, tapusi tokia stipri, virto pačiu blogiausiu dalyku, koks tik galėjo ištikti.

David Foenkinos (Davidas Foenkino; g. 1974 m.) – prancūzų rašytojas, šešių romanų autorius. Jis rašo nepaprastai lengvai, tačiau visai ne lėkštai; žodžiais slysti tarsi plonu ledu, po kuriuo kunkuliuoja pavojingos aistros. Tačiau autorius sugeba išlaikyti pusiausvyrą, skaitytoją žavėdamas labai savitu, neįkyriu humoro jausmu ir pastabumu, nenuslystančiu į įkyrumą. Jo istorijos tipiškai prancūziškos – kai prisilietimai ir neišstartos mintys tokios svarbios, kai žvilgsnis pasako daugiau nei veiksmai, kai subtilu viskas – žingsniai ir žvilgsniai, susitikimai ir išsiskyrimai.

„Ištikus laimei“ – romanas apie sutuoktinių porą. Žano Žako ir Klerės santuokinis gyvenimas, virtęs rutina, laimės su naujais partneriais paieškos ir suvokimas, kad laimė gali ištikti kiekvieną akimirką – ir tuomet, kai ji atrodo visai nepanaši į laimę... Žanas Žakas ir Klerė turi viską, kad būtų laimingi: šeimą, dukrą ir palyginti ramų gyvenimą. Tačiau nuobodulys ir naujumo paieškos sviedžia Žaną Žaką į Sonios, o Klerę – į Igorio glėbį. Bet skyrybos, pasirodo, nieko neišsprendžia, o gyvenime atsiradę nauji žmonės iš tiesų, kaip paaiškėja, reikalingi tik tam, kad sutuoktiniai iš naujo atrastų vienas kitą. Ir laimę, kuri ištinka taip netikėtai.

ISBN 978-9986-16-874-4

TYTOALBA

9 789986 168744

www.tytoalba.lt